

İçimde Oralı Bir Bülbül Vardır

Hüseyin KAYA

*Bir yiğit sıladan gitmeli olsa,
Acısı yürekte gitmez sılanın.*

(Karac'oğlan)

Eğer uzaklardaysanız ondan, adını her duyduğunuzda bir bıçak yürür yüreğinizin üstünde usulca. Kızgın bir güneş geçer açık yaralarınızın üstünden ya da bir yayla rüzgârı değmeye başlar bağrınıza usul usul. Önce *bir bulut kaynar* içinizde, ardından gurbet ufuklarında yükselir *başı pare pare dumanlı dağlar...* Türküler dolanır da dilinize hiçbiri kendini söyletmez, her gayda her kelime alevden bir yumak olur oturur gırtlığınız üzerine. Gözünüzde tekrar tekrar canlanır ayrılığın son sahnesi...

Vakit ihtimal akşamdır ve yine ihtimal mevsimlerden sonbahardır.

Ardınızdan baktığını sandığınız bir çift buğulu göz, istasyonda kalabalık arasından size sallandığını zannettiğiniz yorgun bir el ya da ana babasının yanında başını doğrultup da helaline bakamayan mahcup bir gelin yüzü gibi yerleşir kalır aklınızın, yüreğinizin bir kenarına o veda günü ve hiçbir vuslat kabuk bağlatmaz daha, açılan bu ilk yaraya.

Etinizin kemiğinizin ve ruhunuzun hamuru onunla mayalanmış gibidir. Ondan başkasını yakıştıramazsınız kendinize. Ondan kaçış, onu unutuş yoktur... Nereye giderseniz gidin içinizde götürürsünüz onu da.

Karanlıkta bile yanınızda yürüyen bir gölge gibi ayrılmaz yanınızdan.

Kim, kimin için ne zaman yakmış olursa olsun bütün türkülere ondan sinmiş bir şeyler vardır.

Göğsünüzün orta yerinde kimin koyduğunu bilmediğiniz bir avuç toprak sanki hep geldiği yere doğru dökülmek, rüzgârlarla o tarafa savrulmak ister ve yağmur çağırır durmadan çaresizliğine.

Hasret, en çok onadır. Gurbet, ondan uzak kalmaktır.

Gün geçer, ömür geçer; dönersiniz bir gün bıraktığınızı sandığınız yere. Dönersiniz *yüzünde göz izini* göreceğinizi bilmeden, düşünmeden. Ne siz bırakıp gidensinizdir ne de o öylece orada kalandır aslında. *Dönüp de görmemek* dedikleri, biraz da bu olsa gerektir.

Gönül gitmek ister gurbet illere

Velakin bizleri yar eğlendirir

(Erzurumlu Emrah)

Eğer uzakta değilseniz ve hiç uzak kalmamışsanız ondan, bir zalim *zülfi leyla* gibi çoktan *bağlamıştır yollarınızı*, bahtınızı. Kalmışsınızdır çaresiz, ağır aksak bir türkünün ortasında. Ya baba ocağını tüttürme endişesi, ya albümlerde sararmaya durmuş birkaç aydınlık hatıra ve nihayetinde *viran olası hanede evlad ü iyal* yüzünden aklınızın ucundan bile geçmez bırakıp da onu gitmek.

Nasıl ve ne zaman bu denli ona bağlandığınızı anlamanız mümkün değildir. Ondan başka yâr, ondan başka diyar olduğunu düşünemezsiniz. O, her hâlinizi bilir ve kendisini sevene her zaman gurbetten daha zalimdir. Tıpkı mevsimler, aylar günler gibi öğretir size caddelerini, sokaklarını, önünden geçtiğiniz bahçe kapılarını. Farkında olmadan bütün nakışlarını, renklerini ezberlediğiniz bir küçük namaz kilimi gibi ezberletmiştir size tüm renklerini.

Bahar gelir, cemre düşer, kapınızdaki akasyanın ne zaman çiçek açacağını, madımağın, yemliğin ne zaman çıkacağını, iğde kokularının yolları ne zaman saracağını bilirsiniz. Güz gelir, yapraklar savrulur, ilk karın ne zaman düşeceğini bilirsiniz. Hangi tren kaçta gelir istasyona ezberlersiniz ve ezberlersiniz bu şehirdeki bütün yolların sonu niçin hayal denizlerine, umutsuzluk rıhtımlarına çıkar.

“Eller bayram etsin ben ah edeyim”

(Karac’oğlan)

Bayramlar bayramlara karışır, düğünler düğünlere. Çocuklar geçer yanınızdan şarkılar söyleyerek, oyunlar oynayarak. Siz farkına varmadan, sessiz sedasız çocukluğunuz da yanınızdan savuşur gider ve karışır kalabalıklara. İlk çocukluğunuz yiter adı bile değişen sokaklarda sonra erken inen bir kış akşamı gibi usul usul karanlıkta kalır, sizi yolcu eder gençliğiniz.

Hatıralarınız, unuttuklarınız, alışkanlıklarınız, alışamadıklarınız hasılı ömrünüz cami bahçelerinde ihtiyar çınarların kökleri gibi her mevsim biraz daha fazla uzar ayaklarınız altından yaşadığımız şehrin derinliklerine. Gölgeniz uzayıp yapraklarınızı, dallarınızı rüzgâr dövdükçe köklerinize bakarsınız. Başınızda dönen şamatacı kuşların kanatlarıyla tutunursunuz hayata.

Bir gün gitmek zorunda kaldığınızda, ayrıldığınızı sansanız, sansalar da doğduğunuz şehirde her bahar yeşeren ve gövdesinin yokluğunu hisseden kökleriniz öylece kalır.

Bu şehirde yaşıyor ve yaşlanıyorsanız; ağır, içli bir türküdür ömrünüz neye ve niçin yakıldığını asla hatırlayamadığınız. Söylenir ve biter...